 REPUBLIKA SLOVENIJA 3 MINISTRSTVO ZA GOSPODARSTVO	
Prejeto	15 -03- 2010
Vredn.:	Priloge:
Sig. znak:	Številka zadeve:
	306-42/207-PP

Opr.št. ZSV 2551/2009-2405

S O D B A

V I M E N U L J U D S T V A

Okrajno sodišče v Ljubljani je po okrajni sodnici svetnici Poloni Gale v zadevi o prekršku zoper storilce pravno osebo NOVA LJUBLJANSKA BANKA d.d., Trg Republike 2, 1000 Ljubljana in njeno odgovorno osebo [redacted] oba zastopa odvetniška družba Kozinc & partnerji o.p., d.n.o., Dalmatinova 2/VI, 1000 Ljubljana, pravno osebo BANKO CELJE d.d., Vodnikova 2, 3000 Celje in njeno odgovorno osebo [redacted] ki ju zastopa odvetnik Stojan Zdolšek, Miklošičeva 5, 1000 Ljubljana, pravno osebo NOVA KBM d.d., Vita Kraigherja 4, 2000 Maribor in njeno odgovorno osebo [redacted] ki ju zastopa odvetniška družba Rojs, Peljhan, Prelestnik & partnerji, o.p., d.o.o., Tivolska 48, 1000 Ljubljana in zoper pravno osebo ABANKA VIPA d.d., Slovenska 58, 1000 Ljubljana in njeno odgovorno osebo [redacted] ki ju zastopa odvetniška pisarna Pegan, odvetnik Aleš Pegan, Kolodvorska ulica 12 A, 1000 Ljubljana, zaradi prekrška pravnih oseb po 52/1-1 Zakona o preprečevanju omejevanja konkurence (ZPOmK) in prekrškov navedenih odgovornih oseb po 3. odstavku 52. člena ZPOmK, po zahtevi zagovornikov vseh navedenih storilcev za sodno varstvo z datumi od 28.07.2009 do 07.08.2009 zoper odločbo o prekršku URADA REPUBLIKE SLOVENIJE ZA VARSTVO KONKURENCE, Kotnikova 28, 1000 Ljubljana, z dne 21.07.2009, št. 306-42/2007-62, Odl. 4/2009, dne 01.03.2010

r a z s o d i l o:

Zahtevam za sodno varstvo zagovornikov vseh storilcev pravnih in odgovornih oseb se ugotovi in se odločba o prekršku Urada Republike Slovenije za varstvo konkurence spremeni tako, da se postopek proti storilcem pravni osebi Novi Ljubljanski banki d.d. Ljubljana in odgovorni osebi [redacted], pravni osebi Banki Celje d.d. Celje in odgovorni osebi [redacted] pravni osebi Nova KBM d.d. Maribor in odgovorni osebi [redacted] in pravni osebi Abanka Vipa d.d. Ljubljana in odgovorni osebi [redacted], zaradi prekrška po 1. alineji 1. odstavka 52. člena ZPOmK za pravne osebe in prekrška po 3. odstavku 52. člena ZPOmK za odgovorne osebe, kot je opisano v izreku odločbe o prekršku Urada Republike Slovenije za varstvo konkurence,

na podlagi 4. točke 1. odstavka 136. člena Zakona o prekrških (ZP-1)

u s t a v i.

V skladu s 4. odstavkom 144. člena ZP-1 stroški postopka bremenijo proračun.

Obrazložitev

Urad Republike Slovenije za varstvo konkurence (v nadaljevanju Urad) je dne 21.07.2009 izdal odločbo o prekršku zoper navedene pravne in odgovorne osebe. Iz odločbe izhaja, da so pravne osebe na trgu dvigovanja gotovine na bankomatih z debetno kartico usklajeno ravnale, saj so provizijo za svoje komitente pri dvigu gotovine z domačo debetno kartico na bankomatih drugih bank načrtovano in napovedano uvedle na isti dan 20.02.2006 in v enakem znesku 80,00 SIT, kar predstavlja usklajeno ravnanje o pogojih poslovanja na trgu, katerega cilj je preprečevati, ovirati oziroma izkrivljati konkurenco v Republiki Sloveniji. Prekrškovni organ predlagatelja je vsaki pravni osebi izrekel globo 125.000,00 EUR, vsaki odgovorni osebi pa globo 4.100,00 EUR v skladu z zakonskimi določili in določil, da morajo plačati tudi sodno takso. Vse štiri pravne osebe in vse štiri odgovorne osebe pa globe niso plačale, temveč so po svojih zagovornikih vložile pravočasno zahtevo za sodno varstvo, ki jo je prekrškovni organ odstopil v reševanje tukajšnjemu sodišču.

Dne 12.01.2010 je začel veljati Zakon o spremembah in dopolnitvah Zakona o prekrških (ZP-1F), ki je v spremenjenem 62.a členu razširil meje preizkusa odločbe prekrškovnega organa. Tako mora v postopku o zahtevi za sodno varstvo sodišče vselej po uradni dolžnosti preizkusiti, ali je pregon prekrška zastaral. Glede na razlago zakona je zastaranje nujno potrebno upoštevati, ker brez tega lahko prekrški izgubijo eno od svojih pomembnih lastnosti v primerjavi s kaznivimi dejanji.

Zastaranje je institut, ki je materialnopravna določba. Teoretiki tudi navajajo, da je bližja procesnemu prekrškovnemu pravu, v katerem ta institut predstavlja tako imenovano negativno procesno predpostavko, ki onemogoča začetek ali dokončanje postopka o prekršku. Ob storitvi obravnavanega prekrška (20.02.2006) je 42. člen ZP-1 določal, da postopek o prekršku ni dopusten, če pretečeta dve leti od dneva, ko je bil prekršek storjen, v nobenem primeru pa ni več mogoč, ko preteče dvakrat toliko časa, kolikor ga zahteva zakon za zastaranje postopka o prekršku. Torej je bil relativni zastaralni rok dve leti, absolutni zastaralni rok pa štiri leta. Določba 43. člena ZP-1 pa je omogočala daljši rok za zastaranje, saj je določala, da se z zakonom, ki določa prekršek, lahko predpiše za prekrške iz 5. odstavka 17. člena tega zakona (ta odstavek našteva najhujše kršitve in med njimi je tudi varstvo konkurence) tudi daljši rok za zastaranje postopka o prekršku, vendar ne daljši od treh let. To je relativni zastaralni rok. V času storitve prekrška je obravnavani prekršek vseboval ZPOMK v 52. členu. ZPOMK je v 55. členu določal, da postopek za prekršek iz 52. člena ni dopusten, če pretečeta dve leti od dneva, ko je bil prekršek storjen, vendar v nobenem primeru ni več mogoč, ko poteče dvakrat toliko časa, kolikor ga zahteva zakon za zastaranje postopka o prekršku. Ta določba pa je bila z novelo ZPOMK-B, ki je začela veljati 08.05.2007, spremenjena in sicer je bil določen relativni zastaralni rok tri leta. Torej je zakon, ki je določal prekršek ob storitvi prekrška določal štiriletni absolutni zastaralni rok. Spremenjene so bile tudi zastaralne določbe ZP-1 in sicer je v ZP-1E, ki je stopil v veljavo 05.03.2008, za zastaranje za prekrške storjene na področju varstva konkurence podaljšal relativni rok na 5 let oziroma absolutni rok na 10 let. Temu je sledil tudi ZPOMK-1, ki je začel veljati 26.04.2008, in je v 75. členu določil, da postopek o prekršku ni dopusten, če preteče 5 let od dneva, ko je bil prekršek storjen, v nobenem primeru pa ni mogoč, ko preteče dvakrat toliko časa.

Sodišče ugotavlja, da so se po storitvi prekrška večkrat spremenila materialno pravne določbe ZP-1 in tudi ZPOMK. Po načelu zakonitosti je prepovedana retroaktivna veljavnost predpisov, ki določajo prekrške in prepoved retroaktivne veljavnosti materialno pravnih določb ZP-1.

Tako je pri obravnavanju prekrška potrebno upoštevati materialne določbe, ki so veljale v času storitve prekrška. To velja glede veljavnosti predpisov, s katerimi so določeni zakonski znaki prekrška in sankcije zanj, glede uporabe ZP-1 pa se ta prepoved nanaša izključno na materialno pravne določbe tega zakona. Prepoved retroaktivne veljavnosti strožjega predpisa pomeni varovanje temeljnih človekovih pravic pred arbitrarnostjo s strani državnih organov. Sodišča morajo upoštevati vse spremembe predpisov v času obravnavanja zadeve do izreka odločbe in tudi v postopku z rednimi pravnimi sredstvi. V vsaki zadevi pa mora sodišče ugotoviti, kateri predpis je veljal v času izvršitve prekrška in ali je bil ta predpis morebiti spremenjen.

V 2. odstavku 2. člena ZP-1 pa je podana izjema od prepovedi retroaktivne uporabe materialnih predpisov, do katere pride v primeru, če se po storitvi prekrška enkrat ali večkrat spremenijo materialne določbe tega zakona ali predpis, ki določa prekršek. V takem primeru se uporabi potem zakon ali predpis, ki je za storilca milejši. To določilo je predvideno že v 2. odstavku 28. člena Ustave Republike Slovenije. Po teoriji je milejši tisti predpis, ki za prekršek predpisuje milejšo sankcijo. Prav tako pa je treba šteti kot milejši tudi tisti predpis, po katerem je za storilca izrekanje kazenske sankcije že zastaralo. Določba 43. člena ZP-1 je omogočala daljši zastaralni rok in je lex specialis glede na 42. člen ZP-1. V času storitve obravnavanega prekrška, ZPOmK, ki je določal prekršek, še ni predpisoval daljši rok za zastaranje, ampak je v 55. členu določal štiriletni absolutni zastaralni rok.

Sodišče tako ugotavlja, da je glede na procesnoppravno določbo 62.a člena ZP-1F, ki se uporablja v času obravnavanja prekrška in glede na določilo 2. odstavka 2. člena ZP-1, postopek o prekršku zoper navedene štiri pravne osebe in navedene štiri njihove odgovorne osebe zastaral, saj je od storitve prekrška 20.02.2006 preteklo že več kot štiri leta. Kot je bilo že navedeno je ob storitvi prekrška po ZPOmK veljal štiriletni absolutni zastaralni rok, ZP-1 pa je v 43. členu določal, da se zastaralni rok lahko podaljša le z zakonom, ki določa prekršek. Daljši zastaralni rok je uvedla novela ZPOmK-B, ki pa je začela veljati dne 08.05.2007, torej po storitvi obravnavanega prekrška.

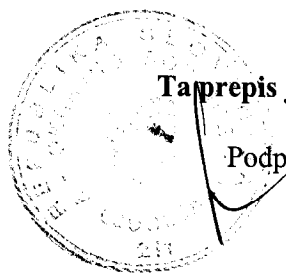
Sodišče je po uradni dolžnosti preizkusilo odločbo o prekršku prekrškovnega organa in pri tem glede na vse navedeno ugotovilo, da je pregon zastaral. Zato je postopek zoper vse štiri pravne osebe in njihove štiri odgovorne osebe v skladu s 4. točko 1. odstavka 136. člena ZP-1 ustavilo.

V skladu s 4. odstavkom 144. člena ZP-1 stroški ustavljenega postopka bremenijo proračun.

PRAVNI POUK: Zoper to sodbo ni pritožbe.

Okrajno sodišče v Ljubljani,
dne 01.03.2010

Okrajna sodnica
svetnica
Polona Gale l.r.

Ta prepis je soglasen z izvirnikom

Podpis pristojne sodne osebe: